

Sygn. akt II K 1023/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Wojciech Łączewski

w obecności:

Protokolant: Sylwia Adamczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...)w W.Kariny Sobków i Anety Kukli – Jasińskiej

po rozpoznaniu w dniach 3 lutego 2014 roku, 5 marca 2014 roku i 8 kwietnia 2014 roku

na rozprawie

sprawy K. S. (2), syna D. i J. z domu S., urodzonego dnia (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 lipca 2013 roku, w W., przy ul. Al. (...), na wysokości ul. (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu innego niż mechaniczny w stanie nietrzeźwości, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości: I próba 0,38 mg/l, II próba 0,41 mg/l, III próba 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował po drodze publicznej rowerem, przy czym nie zastosował się do ciążącego na nim zakazu prowadzenia pojazdów innych niż mechaniczne – kat. rower, wydane go przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieście w Warszawie, sygn. akt II K 1034/12, to jest o czyn z art. 178a §2 k.k. z zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

I. oskarżonego K. S. (2) uznaje za winnego tego, że w dniu 7 lipca 2013 roku, na Alei (...)w W., województwa (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym według kolejnych badań 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził na drodze publicznej rower, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 87 §1a k.w. i za to na podstawie art. 87 §1a k.w. wymierza mu karę 2000 (dwa tysiące) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 87 §4 k.w. w zw. z art. 28 §1 pkt 1 k.w. w zw. z art. 29 §1 i §2 k.w. orzeka wobec oskarżonego K. S. (2) środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 (dwóch) lat;

III. oskarżonego K. S. (2) uznaje za winnego tego, że w dniu 7 lipca 2013 roku, na Alei (...) w W., województwa (...), nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie II K 1034/12 środka karnego zakazu prowadzenia rowerów i prowadził rower na drodze publicznej, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 244 k.k. i skazuje go, a na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 §1 i §2 k.k. w zw. z art. 70 §1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. S. (2) w pkt III wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat;

V. na podstawie art. 82 §3 k.p.w. na poczet kary grzywny wymierzonej oskarżonemu K. S. (2) w pkt I wyroku zalicza okres zatrzymania w dniu 7 lipca 2013 roku przyjmując dzień zatrzymania za równoważny grzywnie w wysokości 200 (dwieście) złotych;

VI. na podstawie art. 118 §1 k.p.w. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 626 §1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 §2 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. S. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.) kwotę 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 1023/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie rozpoznając sprawę oskarżonego K. S. (2) ustalił następujący stan faktyczny.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie II K 1034/12 K. S. (2) został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a §2 k.k. Wymierzono mu karę ograniczenia wolności oraz orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat. Środek ten obowiązywać miał w okresie od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 12 lutego 2015 roku. (dowód: wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku, k. 37 akt sprawy II K 1034/12)

W nocy z 6 na 7 lipca 2013 roku funkcjonariusze Policji P. K. oraz P. J. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym. Podczas służby, około godziny 2⁴⁰, w dniu 7 lipca 2013 roku przy Alei (...) na wysokości ulicy (...), funkcjonariusze ci zatrzymali do kontroli drogowej poruszającego się rowerem K. S. (2) pomimo orzeczonego wobec niego środka karnego zakazu prowadzenia rowerów, czego miał pełną świadomość. (dowód: zeznania świadka P. K., k. 7v akt sprawy II K 731/13 i 19 akt sprawy niniejszej; częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. S. (2), k. 14 akt sprawy II K 731/13 i k. 18 – 18v akt sprawy niniejszej; zeznania świadka M. S., k. 18v – 19 akt sprawy niniejszej; protokół zatrzymania, k. 2 akt sprawy II K 731/13; wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku, k. 37 akt sprawy II K 1034/12; zwrotne poświadczenie odbioru odpisu wyroku, k. 41 akt sprawy II K 1034/12)

W trakcie przeprowadzanej kontroli drogowej od K. S. (2) policjanci poczuli wyraźną woń alkoholu, w związku z powyższym został on przewieziony do Komendy Rejonowej Policji W.(...), gdzie poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie alkometrem typu A 2.0 przeprowadzone u K. S. (2) dało o godzinie 3²⁶ wynik 0,38 mg/l, o godzinie 3²⁸ wynik 0,41 mg/l, a o godzinie 3³⁸ wykazało 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Przed badaniem K. S. (2) podał, że o godzinie 1⁰⁰ spożył dwie butelki piwa o pojemności 0,5 litra. Urządzenie, na którym prowadzono badanie K. S. (2) posiadało odpowiednie świadectwo legalizacji. K. S. (2) nie żądał ponownego badania wydychanego powietrza, nie żądał badania krwi oraz nie zgłosił uwag, co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika, a następnie podpisał protokół badania. Jednocześnie na tym etapie funkcjonariusz Policji ustalili, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie II K 1034/12 orzeczono wobec K. S. (2) środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat, to jest od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 12 lutego 2015 roku. (dowód: zeznania świadka P. K., k. 7v akt sprawy II K 731/13 i 19 akt sprawy niniejszej; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, k. 3 akt sprawy II K 731/13; świadectwo wzorcowania, k. 4 akt sprawy II K 731/13; częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. S. (2), k. 14 akt sprawy II K 731/13 i k. 18 – 18v akt sprawy niniejszej; wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku, k. 37 akt sprawy II K 1034/12).

Stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych powyżej dowodów.

Oskarżony K. S. (2) na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień.

W toku przewodu sądowego oskarżony K. S. (2) początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, po czym oświadczył, iż „jednak nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mi czynów” (vide wyjaśnienia oskarżonego K. S. (2), k. 18). Oskarżony wyjaśnił, że faktycznie spieszył się i wziął rower. Jechał, aby spotkać się ze znajomymi, mieli spotkać się pod Mostem P.. Wyjaśnił, iż wypił dwa lub trzy piwa, potem coś zjadł. Godzina była późna, chwilę później został zatrzymany przez Policję. Był razem z bratem ciotecznym. Nadto wyjaśnił, iż był świadomy, że wcześniej został skazany za prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości, ale potem „wypadło” mu z głowy, że ma ten zakaz, bo mu to „koliduje”. Wskazał, iż dopiero jak policjanci podjęli interwencję, to przypomniał sobie o zakazie. Wcześniej również mu się zdarzyło jechać rowerem, ale nie miał świadomości, że obowiązuje go zakaz, gdyż był za granicą i nie odebrał korespondencji. Wtedy (za pierwszym razem) nie miał świadomości, że ma zakaz prowadzenia rowerów, zaś w przypadku przedmiotowego zdarzenia zapomniał o zakazie. Podniósł, iż w maju 2013 roku został zatrzymany na M. i sprawa ta już się zakończyła. Wówczas dowiedział się, że ma zakaz prowadzenia rowerów. Wyjaśnił, iż wcześniej się przyznał gdyż się bał. Nikt mu nie groził. Jego zdaniem został zatrzymany pomimo, iż „nic takiego się nie stało” (vide wyjaśnienia oskarżonego K. S. (2), k. 18v). Nie zdawał sobie sprawy z tego, że z powodu naruszenia zakazu może dojść do wszczęcia postępowania przed sądem.

Dano wiarę początkowym wyjaśnieniom oskarżonego K. S. (2), w których przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnieniom, w których wskazał na okoliczność spożywania alkoholu, a następnie poruszania się rowerem oraz zatrzymania przez policjantów do kontroli, jak również w części, w której podał, iż był świadomy co do obowiązującego go zakazu prowadzenia rowerów. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i wskazywane przez oskarżonego okoliczności zdarzenia, znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, takim jak zeznania świadka P. K. i świadka M. S., a także w dowodach z dokumentów, takich jak protokół zatrzymania, protokół badania na zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu oraz w wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie II K 1034/12 wraz ze zwrotnym poświadczeniem odbioru jego odpisu przez oskarżonego, jak również w wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. w sprawie III K 728/13.

W świetle wyżej wskazanych wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadków oraz wymienionych wyżej dokumentów, nie ma wątpliwości, co do tego, że K. S. (2) w dniu 7 lipca 2013 roku prowadził na drodze publicznej rower w stanie nietrzeźwości oraz co do tego, iż czynił to pomimo obowiązującego go zakazu prowadzenia rowerów, czego musiał mieć świadomość.

Późniejsze oświadczenie oskarżonego, w którym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie zasługuje na wiarę, bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób ewidentny temu przeczy. Oświadczenie oskarżonego pozostaje przede wszystkim w sprzeczności z treścią złożonych przez niego wyjaśnień, w których wskazał, że jechał rowerem, zaś wcześniej wypił dwa lub trzy piwa oraz był świadomy co do orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów. Nadto tłumaczenie, iż wcześniej się przyznał, gdyż się bał, jest nielogiczne i nie znajduje oparcia w jakichkolwiek dowodach, skoro sam oskarżony wskazał, iż nikt mu nie groził.

Wyjaśnienia oskarżonego K. S. (2) w zakresie momentu, w którym uzyskał wiedzę na temat obowiązującego go zakazu prowadzenia rowerów na wiarę nie zasługują. Oskarżony wskazał, iż przed przedmiotową interwencją wcześniej raz (w maju 2013 roku) zdarzyło mu się jechać rowerem, jednak wtedy nie miał świadomości, że obowiązuje go zakaz, gdyż przebywał za granicą i nie odbierał kierowanej do niego korespondencji. Wyjaśnienia oskarżonego K. S. (2) w tej mierze są sprzeczne z dowodem w postaci zwrotnego poświadczenia odbioru odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie II K 1034/12 (k. 41 akt sprawy II K 1034/12). Z dokumentu tego wynika, iż oskarżony K. S. (2) osobiście odebrał odpis wyroku w dniu 14 lutego 2013 roku, zatem od tego momentu musiał mieć świadomości co do faktu nałożenia na niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów orzeczonego na okres dwóch lat. Ponadto, jak wynika z zeznań M. S., oskarżony przebywał za granicą w maju lub czerwcu 2013 roku, zatem podnoszona przez niego okoliczność nieodbierania korespondencji w

punktu widzenia świadomości o zakazie prowadzenia rowerów nie ma znaczenia, skoro już w lutym 2013 roku posiadał wiedzę na ten temat. Oskarżony podczas zdarzenia z dnia 28 maja 2013 roku, polegającego na prowadzeniu przez niego roweru pomimo orzeczonego zakazu, za który to czyn został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. w sprawie III K 728/13, wiedział o nałożonym na niego zakazie, zatem jego wyjaśnienia, iż nie miał wówczas świadomości co do tej okoliczności należy uznać za przyjętą linię obrony. W taki sam sposób należy ocenić jego wyjaśnienia, iż później wypadło mu to z głowy i przypomniało mu się o tym w trakcie przedmiotowej interwencji.

Dano wiarę zeznaniom świadka P. K., który opisał sytuację, w jakiej doszło do zatrzymania oskarżonego w trakcie kontroli drogowej, a następnie czynności podjęte w związku z interwencją z dnia 7 lipca 2013 roku. Zeznania tego świadka obdarzono wiarą, gdyż są spójne, logiczne oraz korespondują nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego K. S. (2), które uznano w tym zakresie za wiarygodne, ale także znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, takim jak protokół zatrzymania, protokół badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie II K 1034/12. Świadek ten, jako funkcjonariusz Policji bezstronnie zrelacjonował przebieg rutynowych dla niego czynności, a jako osoba obca nie był on zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy, stąd też brak jest podstaw do uznania, by miał relacjonować swe spostrzeżenia niezgodnie z rzeczywistością.

Dano wiarę zeznaniom świadka M. S., gdyż zeznania te są szczerze, spójne, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne. Osoba ta nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, jednak potwierdziła okoliczność prowadzenia przez oskarżonego roweru oraz jego zatrzymania przez policjantów.

Za wiarygodne uznano nadto dokumenty, które zostały ujawnione na podstawie art. 394 §1 i § 2 k.p.k. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości; również Sąd dokonując ich kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrył się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrobienie lub przerabianie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie stwierdził, że wina oskarżonego K. S. (2) nie budzi wątpliwości oraz została w pełni udowodniona, aczkolwiek dotyczy to czynu wyczerpującego dyspozycję art. 87 §1a k.w. oraz czynu z art. 244 k.k., a nie czynu zarzuconego K. S. (2) aktem oskarżenia, który miałyby wyczerpywać dyspozycję art. 178a §2 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w W. oskarżył K. S. (2) o popełnienie występku z art. 178a §2 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 7 lipca 2013 roku, w W., przy ul. (...). (...). J. P., na wysokości ul. (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu innego niż mechaniczny w stanie nietrzeźwości, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości: I próba 0,38 mg/l, II próba 0,41 mg/l, III próba 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował po drodze publicznej rowerem, przy czym nie zastosował się do ciężącego na nim zakazu prowadzenia pojazdów innych niż mechaniczne – kat. rower, wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieście w Warszawie, sygn. akt II K 1034/12.

Oskarżony K. S. (2) jest pełnoletni, a sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość jego poczytalność w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony nigdy nie leczył się psychiatrycznie, psychologicznie, neurologicznie ani odwykowo (vide wyjaśnienia oskarżonego K. S. (2), k. 13v akt sprawy II K 731/13 oraz k. 17v akt sprawy niniejszej). W związku z tym stwierdzić należy, że K. S. (2) jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej i nie zachodzą jakiegokolwiek okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie mu winy.

W ocenie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie nie budzi wątpliwości to, że K. S. (2) w dniu 7 lipca 2013 roku prowadził na drodze publicznej rower, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Jednakże w związku z wejściem w życie, w dniu 9 listopada 2013 roku, ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks

postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 roku, poz. 1247), czyn ten obecnie nie może zostać zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 178a §2 k.k.

Z dniem 9 listopada 2013 roku przepis art. 178a §2 k.k. został uchylony i jednocześnie do art. 87 kodeksu wykroczeń został dodany, przez art. 2 pkt 3 lit. a ww. ustawy z dnia 27 września 2013 roku, przepis art. 87 §1a k.w. Z tym dniem zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu innego niż mechaniczny na drodze publicznej w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu w stanie nietrzeźwości stało się wykroczeniem.

Stosownie do treści art. 87§ 1a k.w. karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych podlega, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż mechaniczny.

Sąd dokonał zatem zmiany kwalifikacji czynu zarzuconego oskarżonemu w części dotyczącej przestępstwa z art. 178a §2 k.k. poprzez zakwalifikowanie go z art. 87 §1a k.w. po pouczeniu obecnych strony o takiej możliwości, stosownie do treści art. 399 §1 k.p.k. oraz na podstawie art. 400 §1 k.p.k. rozpoznał sprawę w dalszym ciągu w zakresie tego czynu stosując przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, iż swoim działaniem oskarżony K. S. (2)zrealizował dyspozycję wskazanego wyżej przepisu art. 87 §1a k.w., skoro prowadził w dniu 7 lipca 2013 roku, na Alei (...) w W., województwa (...), rower znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym według kolejnych badań 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Czynność sprawcza tego wykroczenia polega na prowadzeniu pojazdu innego niż mechaniczny w stanie nietrzeźwości, między innymi, na drodze publicznej.

Oskarżony prowadził rower, a więc poruszał się pojazdem innym niż mechaniczny. Bezsporne jest to, że rower jest pojazdem, który jest wprawiany w ruch za pomocą siły mięśni ludzkich. Pojazd ten K. S. (2) wprowadził w ruch i nadał mu kierunek jazdy.

Prowadzenie przez K. S. (2)roweru miało miejsce na Alei (...) w W., gdzie doszło do zatrzymania oskarżonego w związku z kontrolą drogową, która to droga jest drogą publiczną w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 260 z późn. zm.). Fakt ten – jako powszechnie znany – stosownie do treści art. 39 §1 k.p.w. w zw. z art. 168 k.p.k. nie wymaga dowodzenia.

Będąc osobą prowadzącą pojazd, czyli osobą wykonującą czynności związane z ruchem pojazdu K. S. (2) znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Pojęcie stanu nietrzeźwości zostało zdefiniowane w art. 115 §16 k.k., który to przepis stanowi, że stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dcm³ wdychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Należy stwierdzić, iż nie ma wątpliwości, że oskarżony K. S. (2) w dniu 7 lipca 2013 roku prowadził rower, a więc pojazd inny niż mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości, skoro urządzenie kontrolno – pomiarowe do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało w wydychanym przez oskarżonego powietrzu stężenia odpowiednio, przy pierwszym badaniu 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy drugim badaniu 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu przy trzecim badaniu.

K. S. (2) działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony musiał mieć świadomość swojego stanu nietrzeźwości, zważywszy na ilość spożytego alkoholu i pomimo tego zdecydował się na prowadzenie roweru na drodze publicznej. K. S. (2) miał obiektywną możliwość zachowania się zgodnego z prawem, a pomimo tego zdecydował

się na prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości, łamiąc tym samym obowiązujące przepisy prawa i popełniając wykroczenie z art. 87 §1a k.w.

Podnieść również należy, iż z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu wyeliminowano stwierdzenie o umyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, które to miałyby zostać określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 z późn. zm.; zwana dalej Prawem o ruchu drogowym). Zauważyć należy, że wykroczenie z art. 87 §1a k.w. (podobnie jak w poprzednio obowiązującym stanie prawnym przestępstwo z art. 178a §2 k.k.) może być popełnione wyłącznie umyślnie, a prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego. Tego rodzaju kwestia nie budzi wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie, a zatem nie ma żadnej potrzeby, by ujmować ją w opisie czynu zarzucanego (przypisanego) oskarżonemu. Przepis art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym faktycznie zabrania kierowania pojazdem osobie w stanie nietrzeźwości, jednak nie zawiera w swojej treści sankcji za naruszenie tego obowiązku. Kierowanie pojazdem niemechanicznym w stanie nietrzeźwości jest obecnie wykroczeniem z art. 87 §1a k.w., a treść tego przepisu w żaden sposób nie odnosi się do przepisu art. 45 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, gdyż art. 87 § 1a k.w., samoistnie penalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu niemechanicznego w stanie nietrzeźwości, między innymi, na drodze publicznej. Tym samym powoływanie w opisie czynu art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym nie znajduje żadnego uzasadnienia. Odmienne byłoby, gdyby przepis art. 87 § 1a k.w. odsyłał do przepisów Prawa o ruchu drogowym, czego jak wiadomo nie czyni. Niewątpliwie kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości jest naruszeniem zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym (porównaj: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 roku, w sprawie V KZP 2/74, opublikowana w OSNKW 1975/3-4/33), co jest tak oczywiste, że nie ma potrzeby ujmowania tego w opisie czynu przypisywanego sprawcy.

W ocenie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie K. S. (2) w dniu 7 lipca 2013 roku dopuścił się również przestępstwa o znamionach określonych w art. 244 k.k.

Przepis art. 244 k.k. penalizuje zachowanie polegające na, między innymi, niestosowaniu się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów.

Podmiotem tego czynu może być osoba, wobec której orzeczony został przez sąd odpowiedni środek karny, jak również osoba, która wiedząc o tym, że środek taki został orzeczony, nie stosuje się do tego orzeczenia, podejmując czynności sprzeczne z zakazem orzeczonym przez sąd.

W omawianym przepisie czynnością wykonawczą jest, między innymi, niestosowanie się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju.

W realiach niniejszej sprawy mamy do czynienia z popełnieniem przestępstwa formalnego z działania, to znaczy sprawca nie przestrzegał orzeczonego zakazu prowadzenia rowerów.

Środek karny zakazu prowadzenia rowerów obowiązuje od uprawomocnienia się orzeczenia, a do przypisania oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 244 k.k., a polegającego na umyślnym niezastosowaniu się do tego zakazu, niezbędne jest przede wszystkim ustalenie, iż w chwili czynu miał on świadomość faktu uprawomocnienia się orzeczenia skazującego. Zauważyć bowiem należy, że dyspozycję art. 244 k.k. wyczerpuje ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu, który obowiązuje od daty uprawomocnienia się wyroku.

Występek określony w art. 244 k.k. jest występkiem umyślnym, który może być popełniony tak z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Do jego przypisania konieczne jest ustalenie, że sprawca, nie stosując się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów, miał świadomość jego prawomocności, od której, w myśl art. 43 §2 k.k., ów zakaz obowiązuje (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2004 roku, w sprawie III KK 341/03, opublikowany w Prokuraturze i Prawie z 2004 roku, nr 10).

W realiach niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, co do tego, iż swoim działaniem oskarżony K. S. (2) zrealizował dyspozycję wskazanego wyżej przepisu.

W związku z tym, że orzeczony przez sąd zakaz prowadzenia pojazdów obowiązuje od uprawomocnienia się orzeczenia (art. 43 §2 k.k.), do przypisania oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 244 k.k. polegającego na umyślnym niezastosowaniu się do tego zakazu, niezbędne jest przede wszystkim ustalenie, iż w chwili czynu miał on świadomość faktu uprawomocnienia się orzeczenia skazującego.

Wobec K. S. (2), Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 roku, w sprawie II K 1034/12, orzekł, między innymi, środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 lat. Jak wynika ze zwrotnego poświadczenia odbioru odpisu wyroku oskarżony odebrał go osobiście w dniu 14 lutego 2013 roku (vide zwrotne poświadczenie odbioru odpisu wyroku, k. 41 akt sprawy II K 1034/12).

Przedmiotowy wyrok stał się prawomocny z dniem 12 lutego 2013 roku, co oznacza, iż oskarżony K. S. (2), miał pełną świadomość jego wydania i zdawał sobie sprawę z konieczności zastosowania się do nałożonych na niego obowiązków. K. S. (2) w sposób lekceważący odnosi się do orzeczonego wobec niego środka karnego, skoro został skazany na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. w sprawie III K 728/13 za niezastosowanie się w dniu 28 maja 2013 roku do orzeczonego zakazu prowadzenia rowerów. W postępowaniu tym w dniu 27 czerwca 2013 roku został mu przedstawiony zarzut. Podczas przesłuchania K. S. (2) informując o poprzedniej karalności wskazał, że był karany w 2013 roku za czyn z art. 178a § 2 k.k.

W związku z powyższym należy jednoznacznie przyjąć, iż prowadząc w dniu 7 lipca 2013 roku na drodze publicznej rower, miał pełną świadomość istnienia nałożonego na niego prawomocnego zakazu prowadzenia rowerów.

Reasumując powyższe rozważania i przypisując oskarżonemu popełnienie występku określonego w art. 244 k.k., sąd przyjął, iż oskarżony K. S. (2) dokonał go z zamiarem bezpośrednim, ponieważ posiadając wiedzę, że wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie II K 1034/12 uprawomocnił się, nie zastosował się do orzeczonego zakazu, prowadząc rower na Alei (...).

Sąd dokonał korekty opisu czynu przypisanego oskarżonemu, aby opis ten był pełny i precyzyjny, uznając go za winnego tego, że w dniu 7 lipca 2013 roku na Alei (...) w W., województwa (...), nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie II K 1034/12 środka karnego zakazu prowadzenia rowerów i prowadził rower na drodze publicznej, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 244 k.k.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 33 k.w. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie uznał, że adekwatną dla K. S. (2) za popełnienie wykroczenia z art. 87 §1a k.w. karą, będzie kara grzywny w wysokości dwóch tysięcy złotych.

Ogólne dyrektywy wymiaru kary za wykroczenie znajdują się w art. 33 §1 k.w., zgodnie z którym organ orzekający, karę wymierza według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 87 §1a k.w. popełnionego przez K. S. (2) sąd, stosownie do treści art. 47 §6 k.w. miał na uwadze rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, a także postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Stopień zawinienia K. S. (2) uznano za wysoki. Zauważyć należy, że oskarżony jest osobą dostatecznie dojrzałą, zorientowaną w obowiązujących w społeczeństwie normach i mającą pełną świadomość, co do zachowań zakazanych.

K. S. (2) dopuścił się wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, jawnie lekceważąc obowiązujące zasady ruchu drogowego. W sytuacji, gdy w jego organizmie znajdował się alkohol etylowy w stężeniu przekraczającym dopuszczalne przepisami kodeksu karnego normy zdecydował się na prowadzenie roweru na drodze

publicznej. Wytworzone przez K. S. (2) niebezpieczeństwo dla komunikacji było duże, i jak najbardziej realne, o ile weźmie się pod uwagę, że poruszał się on w centrum miasta stołecznego, w którym ruch jest znaczny i to niezależnie od pory. Zauważyć przy tym należy, że przyczyną kontroli drogowej było zachowanie świadczące o tym, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Tym samym wytworzone przez oskarżonego niebezpieczeństwo nie jest tylko abstrakcyjne. Powszechnie wiadome jest, że osoby pod wpływem alkoholu mają zawężone pole widzenia i opóźniony czas reakcji na sytuacje mające miejsce w ruchu drogowym. Zważywszy na stężenie alkoholu w wydychanym przez K. S. (2) powietrzu należy zauważyć, iż jego stan cechował się rozproszoną uwagą, upośledzeniem koordynacji ruchowo – wzrokowej, a także obniżonym krytycyzmem, brawurą oraz błędami w logicznym rozumowaniu (tak: opracowanie Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych pod tytułem Alkohol i kierowca, str. 6 – 8; opublikowane pod adresem www.parpa.pl). Równie powszechnie wiadome jest, że nietrzeźwi kierujący powodują znacznie więcej wypadków lub kolizji aniżeli osoby, które prowadzą pojazdy mechaniczne i rowery będąc trzeźwe. Prowadzenie roweru przez osobę nietrzeźwą przekłada się też na bezpieczeństwo osób prowadzących pojazdy mechaniczne, które dodatkowo muszą brać pod uwagę widocznie niestabilne zachowanie nietrzeźwego kierującego pojazdem niemechanicznym. Tym samym oskarżony stanowił potencjalne zagrożenie dla pozostałych uczestników ruchu drogowego. Poruszanie się przez oskarżonego rowerem nie umniejsza stwarzanego zagrożenia, gdyż inni uczestnicy ruchu drogowego mogliby zostać zmuszeni do wykonania ryzykownych manewrów w celu uniknięcia kontaktu z rowerem prowadzonym przez K. S. (2).

Jako okoliczność obciążająca – stosownie do przepisu art. 33 §4 pkt 5 k.w. – potraktowano uprzednie skazanie K. S. (2) za podobne przestępstwo (vide dane o karalności, k. 24 – 27). Natomiast za okoliczność taką nie potraktowano działania pod wpływem alkoholu (art. 33 §4 pkt 7 k.w.), ponieważ należy ono do znamion czynu przypisanego K. S. (2).

Nie dopatrzone się okoliczności łagodzących w rozumieniu przepisu art. 33 §3 k.w.

Wymierzając grzywnę K. S. (2) wzięto również pod uwagę – stosownie do przepisu art. 24 §3 k.w. – dochody sprawcy, stosunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe. Oskarżony wprawdzie nie osiąga dochodów, pozostaje na utrzymaniu babki oraz matki, która pracuje za granicą i przekazuje środki na jego utrzymanie. Podkreślić jednak należy, iż oskarżony jest kawalerem, bezdzietnym, nie posiada nikogo na utrzymaniu, jest osobą zdrową, młodą ma zatem dobre możliwości zarobkowania, aby wywiązać się z orzeczonej kary grzywny, tym bardziej, iż jak wskazał, przyszłość zawodową wiąże z założeniem własnej działalności w branży handlowej (vide wywiad środowiskowy, k. 27 – 29).

W ocenie sądu orzeczona wobec K. S. (2) kara grzywny uzmysłowi mu naganność postępowania i wdroży do przestrzegania obowiązujących w społeczeństwie norm prawnych.

Wobec oskarżonego K. S. (2) orzeczono, na podstawie art. 87 §4 k.w. w zw. z art. 28 § 1 pkt 1 k.w. w zw. z art. 29 §1 i §2 k.w., środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat.

Orzekanie zakazu prowadzenia rowerów ma na celu wykluczenie z ruchu drogowego osób, które swoim działaniem wykazały, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji.

Zgodnie z przepisem art. 87 §4 k.w. w przypadku skazania za wykroczenie wyczerpujące dyspozycję, między innymi, przepisu art. 87 §1a k.w., sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów innych niż mechaniczne. Z kolei zgodnie z przepisem art. 29 §2 k.w. orzekając zakaz prowadzenia pojazdów określa się rodzaj pojazdu, którego zakaz dotyczy. Zakres zakazu prowadzenia pojazdów powinien, przede wszystkim, odnosić się do pojazdu, z prowadzeniem którego łączyło się naruszenie bezpieczeństwa w komunikacji.

Mając to na uwadze wobec oskarżonemu K. S. (2) orzeczono środek karny zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat.

Sąd miał na uwadze postawę oskarżonego wyrażoną w toku postępowania, która świadczy o tym, iż nie ustosunkował się on negatywnie do popełnionego przez siebie czynu, nie zrozumiał naganność swojego postępowania, skoro po raz

kolejny zdecydował się na prowadzenie roweru pomimo orzeczonego uprzednio zakazu prowadzenia rowerów oraz faktu jego zatrzymania w maju 2013 roku również z powodu naruszenia wskazanego zakazu. W polu widzenia sądu pozostawało to, że stężenie alkoholu w wydychanym przez K. S. (2) powietrzu znacząco przekraczało dopuszczalne przepisami nie tylko kodeksu karnego, ale także kodeksu wykroczeń normy (stan po użyciu alkoholu i stan nietrzeźwości). Biorąc pod uwagę, że wymiar tego środka karnego wynosi od 6 miesięcy do 3 lat zasadnym było orzeczenie go w wymiarze dwóch lat.

Oskarżony swoim zachowaniem naruszył fundamentalną dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, określoną w art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym, zasadę trzeźwości jego uczestnika. Czyniąc to K. S. (2) zlekceważył obowiązujące zasady bezpieczeństwa, przy czym postąpił nie tylko nierozważnie, ale przede wszystkim wykazał się brakiem odpowiedzialności, jakże niezbędnej w sytuacji, w której się znajdował.

W związku z tym sąd przyjął, że za zagrożenie bezpieczeństwa adekwatnym okresem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów, a więc wyłączenia sprawcy z ruchu, będzie okres dwóch lat.

W ocenie sądu przez okres ten oskarżony nie mogąc uczestniczyć w ruchu drogowym, jako kierujący rowerami będzie miał możliwość nabrania odpowiedzialności. Ponadto orzeczony środek karny zmusi K. S. (2) do bezwzględnie przestrzegania zasad bezpieczeństwa w przyszłości oraz przekona wszystkich uczestników ruchu do bezdyskusyjnego podporządkowania się ustanowionym zasadom.

W ocenie sądu wymierzona w ten sposób kara oraz środek karny powinny odnieść właściwy skutek zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

W zakresie prewencji indywidualnej orzeczona kara oraz środek karny winny skłonić ukaranego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec powrotowi do popełniania wykroczeń oraz wzmocnić w nim poczucie odpowiedzialności za penalizowane przepisami kodeksu wykroczeń zachowanie. Natomiast w zakresie prewencji ogólnej orzeczona kara i środek karny uświadomią społeczeństwu, iż popełnienie wykroczenia z art. 87 §1a k.w. wiąże się z reakcją wymiaru sprawiedliwości, która obejmuje nie tylko wymierzenie kary, ale także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów.

Na podstawie art. 82 §3 k.p.w. należało zaliczyć oskarżonemu na poczet kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 7 lipca 2013 roku.

Kierując się natomiast dyrektywami zawartymi w art. 3 k.k. oraz art. 53 §1 i §2 k.k., Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie uznał, że adekwatną dla K. S. (2) za popełnienie przypisanego mu przestępstwa z art. 244 k.k. karą, będzie kara roku pozbawienia wolności.

Kara ta została wymierzona według własnego uznania, z baczeniem na to, by była ona orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę. Jednocześnie w polu widzenia sądu pozostawało to, by orzeczona kara nie przekroczyła stopnia winy, a także by uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto wzięto pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę uwzględniono motywację i sposób zachowania się oskarżonego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste oskarżonego i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa.

Stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 244 k.k. popełnionego przez K. S. (2), podobnie jak stopień zawinienia, należało uznać za znaczny. W polu widzenia sądu pozostawał fakt popełnienia przez oskarżonego przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Przedmiotem ochrony przepisu art. 244 k.k. jest bowiem respektowanie orzeczeń sądowych statuujących określony rodzaj zakazu lub nakazu, a co za tym idzie przyjąć należy, iż oskarżony swoim działaniem próbował zakłócić prawidłowość funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Szkoda grożąca na skutek zachowania oskarżonego nie należała do znacznych, podobnie, jak i szkoda wyrządzona na skutek jej działania.

Nie bez znaczenia na etapie wymiaru kary było to, iż oskarżony nie ustosunkował się negatywnie do popełnionego przestępstwa oraz oświadczył, że „nic takiego się nie stało” (vide wyjaśnienia oskarżonego K. S. (2), k. 18v).

Sąd musiał mieć na uwadze to, że przestępstwo, które przypisano oskarżonemu świadczy o braku respektu dla prawomocnego orzeczenia, którym wymierzono środek karny – zakaz prowadzenia rowerów.

W ocenie sądu wymierzona oskarżonemu kara powinna odnieść właściwy skutek zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

W zakresie prewencji indywidualnej orzeczona kara winna skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec powrotowi do przestępstwa oraz wzmocnić w oskarżonym poczucie odpowiedzialności za penalizowane przepisami kodeksu karnego zachowanie. Natomiast w zakresie prewencji ogólnej orzeczona kara winna uświadomić społeczeństwu, iż popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k. wiąże się z adekwatną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Orzekając karę pozbawienia wolności roku, sąd rozważał możliwość warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, jako że spełniona została przesłanka formalna do zawieszenia wykonania kary, gdyż orzeczona kara pozbawienia wolności nie przekroczyła dwóch lat. Wskazać także należy, iż równorzędną przesłanką skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności jest prawdopodobieństwo graniczące wręcz z pewnością, że oskarżony pomimo zawieszenia wykonania kary nie powróci więcej na drogę przestępstwa.

W przypadku K. S. (2) pomimo, iż oskarżony był dotychczas karany, za podobne rodzajowo czyny (vide dane o karalności, k. 24 – 27), ustalono istnienie dodatniej prognozy kryminologicznej w oparciu o prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia i dobrą opinię w miejscu zamieszkania, co wynika z wywiadu środowiskowego (vide wywiad środowiskowy, k. 27 – 29). W ocenie sądu dotychczasowa postawa oskarżonego K. S. (2) pozwala przypuszczać, iż nie jest on jednostką całkowicie zdemoralizowaną i w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego, a czyn, za który został skazany więcej się nie powtórzy.

Mając na uwadze powyższe, a zatem okoliczności świadczące o dodatniej prognozie kryminologicznej zdecydowano się na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący pięć lat. Ustalając okres próby na pięć lat sąd kierował się tym, by okres ten zapewniał skuteczne wychowawcze oddziaływanie na skazanego, a jednocześnie wymógł na nim zachowanie zgodne z normami prawa. Ustalony w ten sposób okres próby umożliwi zweryfikowanie trafności postawionej w stosunku do K. S. (2) prognozy kryminologicznej. Sąd miał w tym miejscu na uwadze dyrektywę zawartą w przepisie art. 58 §1 k.k., zgodnie z którą karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania orzeka się tylko wtedy, gdy inna kara nie może spełnić swych celów. Oczywiście jest, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, jako ostateczności nie należy nadużywać i wymierzać ją jedynie wtedy, gdy inne środki nie spełniają celów postępowania.

Możliwość zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonych kary w przypadku popełnienia w okresie próby podobnego przestępstwa umyślnego stanowić będzie dla oskarżonego czynnik powstrzymujący przed ponownym popełnieniem przestępstwa, a to z kolei będzie wystarczającym czynnikiem wychowawczym. W ocenie sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie stanowiła dla oskarżonego dostateczną dolegliwość, zmotywuje go do właściwego zachowania i prawidłowej postawy, a także sprawi, iż więcej przestępstwa on nie popełni.

O kosztach postępowania orzeczono przyjmując za podstawę tego rozstrzygnięcia przepis art. 118 §1 k.p.w. oraz art. 626 § 1 k.p.k.

Zgodnie z art. 118 §1 k.p.w. w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz innymi należnościami, jeżeli należności takie powstały w postępowaniu.

Stosownie do treści art. 626 §1 k.p.k. w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Od K. S. (2) zasądzono kwotę 380 złotych tytułem opłaty od wymierzonej grzywny oraz kary pozbawienia wolności.

Opłata w tej wysokości została ustalona na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 616 §2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy.

Przepis art. 118 §3 k.p.w. stanowi, że wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany.

Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania określona jest w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) i wynosi przed sądem pierwszej instancji od jednego obwinionego za postępowanie zwyczajne – 100 złotych (§1 pkt 1 wskazanego rozporządzenia), a za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym wynosi 20 złotych (§2 wskazanego rozporządzenia). W związku z tym taka kwota (łącznie 120 złotych) została zasądzona od K. S. (2).

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz w oparciu o wskazane przepisy Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.